

ಅಂಕಗಳು ಅಂಕಗಳಷ್ಟೇ!

ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಗಳಿಸುವ ಅಂಕಗಳೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದ ಸರ್ವಸ್ವ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ಮಕ್ಕಳ ಬದುಕಿಗೆ ಹಾಕುವ ಚೌಕಟ್ಟು.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಅಂಕಗಳನ್ನು ಬೆನ್ನತ್ತುವ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಬದುಕಿನ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಋಷಿಗಳಿಗೆ, ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತದೆ. 'ಸದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಸಾಕು, ಉಳಿದದ್ದೆಲ್ಲ ಆಮೇಲೆ ಕಲಿತರಾಯಿತು' ಎನ್ನುವ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಶ್ರೀನಿಧಿಯ ಅಮ್ಮನ ಉದಾಹರಣೆ ನೋಡಿ. ಶ್ರೀನಿಧಿಗೆ ಪ್ರತೀದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ದೇವರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕವೇ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಅಪ್ಪ ತಾಕೀತು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅಪ್ಪನ ಮಾತಿನ ಪ್ರಕಾರ, ಶ್ರೀನಿಧಿ ಸ್ನಾನವಾದ ಕೂಡಲೇ ದೇವರ ಪಟದ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಎರಡು ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೇವರಿಗೆ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿ, ಹೂವಿಟ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇನ್ನೂ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವಳು, ಈ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಮುಕ್ಕಾಲು ಗಂಟೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೀಪ ಹಚ್ಚಲು ಹೆದರಿ, ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತ, ಹೂವುಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ದೇವರ ಪಟದ ಮೇಲಿಟ್ಟು, ಅದು ಚಂದ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲವೆನಿಸಿದಾಗ ತೆಗೆದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬಳಿಕ ಅದನ್ನು ಪಟದ ಬುಡದಲ್ಲಿಟ್ಟು, ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕುಂಕುಮದ ಬಟ್ಟಲನ್ನೇ ಬೀಳಿಸಿ ಹೀಗೆ ಅವಳ ಪೂಜಾವೃತ್ತಾಂತ ಮುಗಿಯುವವರೆಲ್ಲ ಬೆಳಗಿನ ಮುಕ್ಕಾಲುಗಂಟೆ ಮುಗಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಅರ್ಧ ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬಂದಾಗ, ಶ್ರೀನಿಧಿ ಓದದೇ ಉಳಿಸಿರುವ ಪಾಠಗಳ ಪಟ್ಟಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಳಮ್ಮ ತಾನೇ. ಹಾಗಾಗಿ ಅಮ್ಮ ಒಂದು

ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು. ಬಾಕಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಓದಬೇಕಾದ ಸಮಯವನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿ ಗೋಡೆಗೆ ತೂಗುಹಾಕಿದರು. ಇನ್ನುಮುಂದೆ, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ದೇವರಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದರೆ ಸಾಕು, ಸೀದಾ ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಹಾಜರಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರು.

ಶ್ರೀನಿಧಿಯ ಅಮ್ಮನ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಕಗಳಿಗಾಗಿ, ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗಾಗಿ ನಾವು ಮಕ್ಕಳ ಬೆನ್ನು ಬೀಳುತ್ತ ಅವರು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಇತರ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಲಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತೇವೆ. 'ಏನಾದರಾಗಲಿ, ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಖ್ಯ' ಎನ್ನುತ್ತ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ 'ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೈಕ್ಲಿಂಗ್ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡ' ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಸಂಜೆ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆ ಬೇಡ ಎಂದು ತಾಕೀತು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಮನೆಗೆ ಅತಿಥಿಗಳು ಬಂದರೆ ಕುಶಲೋಪರಿ ಮಾತುಗಳು ಬೇಡವೆಂದು, ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಓದು ಎಂದು ರೂಲ್ಸ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ, ಶವರ್‌ನಲ್ಲಿ ದೀರ್ಘ ಹೊತ್ತು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವುದು ಕೂಡ ಬೇಡ, ಒಂದು ಚೊಂಬು ಸುಕೊಂಡು ಬೇಗ ಬಾ ಎಂಬಲ್ಲಿವರೆಗೆ ನಮಗೆ ಅಂಕಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ.

ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇವೆಲ್ಲವೂ ವಾಸ್ತವ ವಿಚಾರ ಅನಿಸುವುದುಂಟು. ಆದರೆ ಈ ನಡವಳಿಕೆಯು ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಾಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ: ಅದೆಂದರೆ, 'ನಾವು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಈ ಸೈಕಲ್, ಈ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಸಾವಧಾನದ ಸ್ನಾನ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ; ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸದೇ ಇದ್ದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಭಾವವೊಂದು ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಬಹಳ ತೆಳುವಾಗಿ

ಮೂಡುವ ಈ ಭಾವನೆ ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಬಲಿಯುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸು ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದಾಗ, ಬದುಕಿನ ಆದ್ಯತೆಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತ ಸಾಗುತ್ತವೆ. ಅಂಕಗಳೋ ಆದಾಯವೋ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಬದುಕಿನ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಸಂಗತಿಗಳು ಕೊಡುವ ಋಷಿ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ ಎಂಬ ಧೋರಣೆಗೆ ಜಾಗ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಬದುಕುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕೌಶಲಗಳು ಬದುಕಿನ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಗಿರುತ್ತವೆ. ಕುಂಕುಮದ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಚೆಲ್ಲದಂತೆ ನೇರವಾಗಿ ಇರಿಸುವಾಗ, ಏಕಾಗ್ರತೆಗೆ ಎದುರಾಗುವ ಸವಾಲನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಸ್ನಾನದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಫುಲ್ಲವಾಗುವ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ, ಫೈಲ್ ಆಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂತಹ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬರದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುವುದು ಪೋಷಕರ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಪರೀಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಅಂಕಗಳು ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಬೇಕಾದ ದಾರಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬಲ್ಲವು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ, ತಾನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯ ಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಅರಿಯಬೇಕು. ಇದು ಸಮಯದ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಕೂಡ ಹೌದು. ಬೇಗನೇ ಏಳುವ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಭಾಯಿಸುವುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯಬೇಕೇ ಹೊರತು ಕೆಲಸಗಳ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬದುಕು ಸುಲಲಿತ ಎಂಬ ಉಡಾಫೆ ಭಾವನೆ ಬರುವಂತೆ ಆಗಬಾರದು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in